ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1893 Ἀριθ. 323

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Ἔτος Ζ'. — Ἡ λατρεία τῶν ἀναμνήσεων (ὑπὸ κ. Μαρίας Μασσιέ). — Τὸ Ρόδον (ὑπὸ δος Τούλας Κόκκαλη). — Ἡ μαραμμένη φύσι (ποίημα ὑπὸ δος Κρυσταλίας Χρυσοβέργη). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Νέα Ἰωάννα δ' Ἄρκ ἐν Ἀμερικῇ (ὑπὸ κ. Ἕλλεν Δόνε). — Καὶ ἄλλη λογία Ἑλληνίς. — Ὅμιλος τῶν Φιλοτέχνων. — Θέατρα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή.— Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

ΕΤΟΣ Ζ'

Λεύκωμα τῆς ἐν Ἀμερικῇ γυναικείας δράσεως ἠδύνατο κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ ὀνομασθῇ τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τόσην θὰ περιέχῃ ἐκ τῶν ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου ἐντυπώσεών μας ὕλην, τόσας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας τῶν ἐξοχωτέρων καὶ διασημοτέρων τῆς Ἀμερικῆς γυναικῶν, τόσας βιογραφίας καὶ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ ταξείδια καὶ περιγραφάς.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Σικάγου, ἥτις μόνον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἔμεινε βιβλίον κλειστόν, θὰ περιγραφῇ λεπτομερῶς ἀνὰ τὰ κυριώτατα αὐτῆς σημεῖα, ἡ Γυναικεία δὲ Ἔκθεσις θὰ ἀνοίξῃ κυριολεκτικῶς τὰς πύλας της εἰς πᾶσαν ἀναγνώστριαν, εἰς πάντα ἀναγνώστην τοῦ Ἡμερολογίου μας.

Ὅ,τι ἰδίως θὰ καταπλήξῃ, θὰ διδάξῃ, θὰ ἠθικοποιήσῃ, θὰ καταστῇ πολύτιμον μάθημα διὰ πᾶσαν γυναῖκα, ἔσται ἡ περιγραφὴ τοῦ κατ' οἶκον βίου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ δράσεως τῶν Ἀμερικανίδων. Ἀλλὰ καὶ ὁ βίος των ὑπὸ τὰς ταὐτοχρόνως ποικίλας ἰδιότητάς των ὡς ἐπιστημόνων ἢ καλλιτεχνίδων, ἢ ὑπαλλήλων, ὁ βίος τῶν ἀνδρῶν των καὶ αἱ περὶ γυναικὸς ἰδέαι καὶ πεποιθήσεις των, ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων των, ὅλως διάφορος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, ὁ τρόπος τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν νεανίδων, ἡ παρ' αὐτῶν τούτων ἐξασφάλισις μέλλοντος κατὰ τὸ πλεῖστον εὐτυχοῦς, πάντα ταῦτα εἶναι σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλληνὶς καὶ ὁ Ἕλλην ἀναγνώστης πολλὰς δύναται νὰ ποιήσηται παρατηρήσεις, πολλὰς μελέτας καὶ πλεῖστα νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα ἐπωφελῆ διὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἤδη τελουμένην κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀναζύμωσιν.

Ἡ φιλοκαλία, ἡ καλαισθησία, τὸ ἀκμαῖον καὶ σφριγοῦν κάλλος τῶν Ἀμερικανίδων καὶ ἡ ὑγιεινὴ δίαιτα αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων των, εἵλκυσαν ἰδίως τὴν προσοχήν μας. Εἰς διακρινομένας λοιπὸν ἐπὶ κάλλει καὶ ἀνθηρότητι καὶ κομψοπρεπείᾳ κυρίας ἀνεθέσαμεν τὴν σύνταξιν τῶν περὶ ὑγιεινῆς τῆς καλλονῆς μελετῶν τοῦ Ἡμερολογίου μας, ὡς καὶ πάσας τὰς συνταγὰς καὶ ὁδηγίας πρὸς διατήρησιν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀνθηρότητος τῆς γυναικός. Καὶ εἶναι ὅλως διάφοροι τῶν Εὐρωπαϊκῶν αἱ ὁδηγίαι αὗται, πρακτικώτατα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ λυσιτελέσταται κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς εἶναι ἄλλως πᾶσαι αἱ τῶν Ἀμερικανίδων πράξεις. Ἐκεῖθεν ἐπίσης ἠρύσθημεν πάσας τὰς περὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας, περὶ ὑγιεινῆς, οἰκιακῆς ἰατρικῆς καὶ φαρμακολογίας μελέτας μας, ὡς καὶ πληθὺν συνταγῶν μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς.

Δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ στερήσωμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τῶν φιλολογικῶν ἀρθριδίων καὶ μελετῶν τῶν ἐν Εὐρώπῃ διασήμων καὶ ἐπιφανῶν συνεργατίδων μας, αἵτινες ἀπὸ ἑξαετίας τιμῶσι τὸ Ἡμερολόγιόν μας δι' ὡραίων ἄρθρων καὶ μελετῶν των, ὡς καὶ τῶν ἀξιολόγων πραγματειῶν, ποιήσεων, διηγηματίων καὶ περιγραφῶν τῶν εὐγενῶν Ἑλληνίδων τακτικῶν συνεργατίδων μας.

Ἀλλὰ τόση ποικίλη, ἄφθονος καὶ ἐκλεκτὴ ὕλη δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὰ συνήθη στενὰ τοῦ Ἡμερολογίου μας ὅρια. Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν τοῦτον τὸ Ἡμερολόγιόν μας ἐκδίδεται πολὺ ὀγκωδέστερον τῶν παρελθόντων ἐτῶν μὲ

ιφλοκαλίαν περὶ τὴν ἐκτύπωσιν, μὲ νεωτερισμοὺς περὶ τὴν διάταξιν τῆς πολυποικίλου, τερπνῆς καὶ ψυχαγωγοῦ ὕλης καὶ μὲ ἀντίτιμον δι' ἕκαστον ἀντίτυπον μόνον δύω δραχμῶν.

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ ἐκδοθῇ, ὡς καὶ πάντοτε ἠριθμημένον, παρέχον δικαίωμα εἰς λαχεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος ἀριθμὸς θὰ κερδίζῃ μίαν λαχειοφόρον μολογίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι δραχ - τὰς πεντακοσίας ὀγδοήκοντα. Ἑκατὸν ἕτεροι ἀριθμοὶ θὰ κερδίζωσιν ἀντικείμενα μικρᾶς ἀξίας.

Μόνον αἱ προπληρόνουσαι τὸ ἀντίτιμον θὰ δικαιοῦνται νὰ μετάσχωσι τοῦ λαχείου τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημ. μῶν Κυριῶν».

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Ἡ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐπίσκεψις τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου, ἡ ἀναστατώσασα ὁλόκληρον τὸ ἔθνος μας δὲν ἀφῆκεν ἀπαθεῖς καὶ ἀδιαφόρους τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων συγγραφέων μας κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ἡ διευθύντρια τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης «*Νέας Ἐπιθεωρήσεως*» ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον, ἀπευθυνομένην πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας :

«*Θέλετε, Μητέρες, Θυγατέρες, Ἀδελφαί, καὶ γυναῖκες τῆς Γαλλίας νὰ στείλητε πρὸς τὰς Μητέρας, Θυγατέρας, Ἀδελφὰς καὶ γυναῖκας τῶν Ρώσσων, οἵτινες μᾶς ἐπισκέπτονται εἰς Τουλὼν ἢ ἐνθύμιον τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος; Τὸ ἐνθύμιον τοῦτο ἔσται κόσμημα πόρπης, ἀποτελουμένης ἐκ δύω κλώνων μυοσοτίδων μὲ τὴν ἐπιγραφήν*: **Κρονστάνδη —Τουλών.**

Ἰουλιέττα Ἀδάμ

Υ. Γ. Παρακαλῶ τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας, τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων νὰ θέσωσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὴν **λατρείαν τῶν ἀναμνήσεων** *καὶ νὰ σχηματίσωσιν ἄνευ διακρίσεως κομμάτων καὶ θρησκειῶν κομητάτα καὶ ἑνώσεις πρὸς συλλογὴν τοῦ διὰ τὸ ἐνθύμιον τοῦτο χρηματικοῦ ποσοῦ.*

Πᾶσαι αἱ συνενούμεναι μεθ' ἡμῶν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ φέρωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους δύω κλώνους μυοσωτίδος, μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Ρώσσων ναυτῶν.»

Ἡ ἔκκλησις τῆς κ. Ἀδὰμ ἐγένετο ἀποδεκτὴ παρὰ μεγάλης μερίδος τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας, αἵτινες καὶ διὰ γενναίων χρηματικῶν εἰσφορῶν κατέστησαν πραγματοποιήσιμον τὴν ἰδέαν ταύτην. Μόνον ἡ ἕνωσις τῆς *Γυναικείας Ἀλληλεγγύης* καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς *εἰρήνης* γυναικεῖαι Ἑνώσεις ἀντέταξαν ἐπίμονον ἄρνησιν πρὸς τὴν κ. Ἀδὰμ λέγουσαι :

«Ἐὰν ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Ρωσσογαλλικῶν ἐπισκέψεων, δὲν ὑπέκρυπτε τὴν διὰ κυοφορούμενον πόλεμον συμμαχίαν, ἐὰν αὕτη ἐσκόπει τὴν ἐκδήλωσιν ἁπλῶς φιλίων αἰσθημάτων τῶν δύω Ἐθνῶν, πᾶσαι ἡμεῖς θὰ ἐτασσόμεθα ὑπὸ τὴν σημαίαν σας. Δυστυχῶς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Γάλλων εἶναι τὸ προανάκρουσμα πολεμικοῦ ἐμβατηρίου καὶ αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι, αἱ θυγατέρες, αἱ ἀδελφαὶ τῶν Γάλλων, δὲν δύνανται νὰ προεορτάσωσι τὴν αἱματοχυσίαν, καὶ τὰς λεηλασίας, σφαγὰς καὶ δηώσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ υἱῶν των. Σύμφωνοι πρὸς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας μας εἴμεθα ἐναντίαι τῶν βαρβάρων καὶ ἀγρίων ἀλληλοσφαγῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἐπιδιώκομεν τὴν διὰ φιλίων μέσων καὶ διεθνῶν διαιτησιῶν ἀνάκτησιν τῶν ἀπολεσθεισῶν κτήσεων τῆς χώρας μας. Αἱ γυναῖκες καταπίπτουσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς φιλανθρωπίας, ἐπικρατοῦσαι καὶ ἐνισχύουσαι εἰς πολεμικὰς ἐξεγέρσεις καὶ πᾶσαι ἡμεῖς ἐννοοῦμεν νὰ μείνωμεν πισταὶ εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὰς ἀρχάς, ἃς ἔθεωρήσαμεν καταλλήλους νὰ κανονίζωσι πᾶσαν πρᾶξιν καὶ πᾶν διάβημά μας».

Ἐν τούτοις ἡ κ. Ἀδὰμ μετ' ἐπιτροπῆς ἐκ Κυριῶν κατῆλθεν εἰς Τουλὼν καὶ ἰδιοχείρως ἐνεχείρισε πρὸς πάντας τοὺς ναύτας καὶ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ρωσσικοῦ στόλου, τὰ ἐνθύμια ταῦτα, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ἐμβατήρια παιανιζούσης ὀρχήστρας καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς τῶν Ρώσσων καὶ Γάλλων.

Παρίσιοι **Μαρία Μασσιὲ**

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Δ'.

Ὁ χῶρος ὃν διαθέτομεν μόλις μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀφιερώσωμεν ταχεῖάν τινα ἀνάμνησιν εἰς τὰ ἱστορικὰ καὶ συμβολικὰ ρόδα, κεφάλαιον ἐν τούτοις πολὺ περίεργον περὶ τοῦ βασιλέως τῶν ἀνθέων.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' ἀπέθανεν ὡς μάρτυς καὶ ὡς βασιλεὺς ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ τυμπάνου, ἡ δὲ βασίλισσα, φυλακισμένη ἐν τῷ δεσμοφυλακείῳ, ἀναμένει καὶ αὕτη τὸ ἰκρίωμα. Ἑκάστην πρωΐαν, πιστὴ χειρὶ τῇ φέρει μικρὸν λευκὸν ρόδον, δι' οὗ στολίζει τὴν ἐκ μελανοῦ ἐρίου ἐσθῆτα αὐτῆς. Ἀλλ' ἡμέραν τινά, ἀκτὶς ἐλπίδος εἰσέδυσεν εἰς τὸ εὐῶδες ἄνθος καὶ προγραφέν, τὸ ρόδον παύει νὰ ἀρωματίζῃ τὴν εἱρκτὴν τῆς Μαρίας-Ἀντωνιέττας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ λευκὸν ρόδον καθιερώθη καὶ ἔκτοτε καλεῖται «ἄνθος τῆς βασιλίσσης».

Ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως, τὸ λευκὸν ρόδον κοσμεῖ τὴν κομβιοδόχην τῶν βασιλικῶν, ἐν ᾧ οἱ φιλελεύθεροι φέρουσι κατ' ἀντίθεσιν τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, ἔμβλημα ἐνεργητικότητος καὶ ἐλευθερίας. Εἶναι ὁ πόλεμος τῶν δύο ρόδων ἐν Γαλλίᾳ. Ὑβρίζονται, προσκαλοῦνται εἰς μονομαχίας, μεταβαίνουσιν εἰς τὸν ὁρισθέντα τόπον, τὰ ξίφη ἐξαστράπτουν, πληγόνονται, φονεύονται. Ἓν ράπισμα, τὸ ἐρυθρὸν ρόδον· ἓν ξίφισμα, τὸ λευκὸν ρόδον! Πτωχὰ ἄνθη!

Ἐν Διμόζ, νομίζω, δὲν ἔλαβε χώραν ἀσεβὴς μονομαχία, καθ' ἣν εἷς βασιλόφρων, λευκὸν ρόδον, ἐπλήγωσε θανασίμως διὰ τοῦ ξίφους του τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν, ἐρυθρὸν ρόδον! Τί περὶ ἡμῶν θὰ ἐσκέπτοντο τὰ θελκτικὰ ταῦτα ἄνθη, ἐὰν ἐγνώριζον τὰς ἀνοησίας, ἃς τοῖς ἐπιβάλλομεν νὰ κάμωσι καὶ νὰ εἴπωσιν, αὐτὰ τὰ λαλοῦντα μόνον μυστηριώδη τινὰ γλῶσσαν λάμψεως καὶ ἀρώματος, ἄγνωστον τοῖς ἀνθρώποις ;

Πρέπει νὰ ἐπενθυμίσωμεν τὴν αἱματηρὰν ἀντιζηλίαν τῶν δύο οἴκων τῆς Ὑόρκης καὶ τοῦ Λανκάστρ, τῶν ὁποίων σύμβολον ἦτο τοῦ μὲν ἑνὸς τὸ λευκὸν ρόδον, τοῦ δ' ἑτέρου τὸ ἐρυθρόν; Ἐκεῖθεν ἡ περίφημος ἐκείνη μάχη τῶν δύο ρόδων, ὧν αἱ σκληραὶ ἄκανθαι κατεξέσχισαν τὸν ἀγγλικὸν λαόν. Ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἐχθρῶν ἀνθέων ἐχύθη τοσοῦτον αἷμα, ὥστε εἰς τὸ τέλος τῆς φρικτῆς πάλης ἠδύνατό τις νὰ ἐρωτήσῃ, ποῖον τῶν δύο ρόδων κατέστη ἐρυθρότερον ;

Ἄλλως τε παρὰ τοῖς Ἄγγλοις παρατηρεῖται ἰδιαιτέρα τις διὰ τὰ συμβολικὰ ἄνθη διάθεσις. Δὲν εἴδομεν κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους τὸν λόρδον Βικονσφὶλδ νὰ ἐκλέξῃ ὡς προσφιλὲς ἄνθος τὸ κίτρινον ἡράνθεμον, καὶ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ κ. Γλάδστωνα, τὸ λευκὸν ρόδον; Ἐν τοῖς μεγάλοις meedings οἱ συντηρηταὶ αὐτῶν, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν μερίδα τοῦ

Βικονσφίλδ, ὕψουν τὸ ἡράνθεμον, ἐν ᾧ οἱ φιλελεύθεροι, φίλοι τοῦ Γλάδστωνος, ἐστέφοντο διὰ λευκῶν ρόδων. Δὲν ἐλάμβανε ποσῶς χώραν μάχη, ἀλλ' ὀλίγη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀγγλικὴ πυγμαχία : ὀφθαλμοὶ γρονθοκοπημένοι, ῥῖνες συντετριμμέναι, ὦμοι ἀλγοῦντες καὶ βρεττανικά τινα πλευρὰ ἀριστοτεχνικῶς κυρτωμένα!

Δὲν μοὶ ἀρέσκουν ποσῶς ὅλα τὰ συμβολικὰ ταῦτα ἄνθη, τὰ πτωχὰ καὶ θελκτικὰ ταῦτα ρόδα, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἀναμιγνύει εἰς τὰς ἀντιζηλίας αὐτοῦ, εἰς τὰ μίση καὶ τοὺς πολέμους του.

Ἂς ἀφήνωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δάση, εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τοὺς κήπους, τὰ ἄνθη ταῦτα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, ἅτινα χύνουσι τὸ ἄρωμά των εἰς πάντας τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν λάμψιν των εἰς πάσας τὰς ἀκτῖνας, ἅτινα, μὴ μεριμνῶντα περὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ζητοῦσιν ἢ νὰ ἀνθίζωσιν ἐλευθέρως ὑπὸ τὰς θωπείας τῆς αὔρας καὶ τὰ φιλήματα τοῦ ἡλίου!

Ἐν παρόδῳ συλλέγω συγκινητικόν τι ἀνέκδοτον, ὡς θὰ ἔδρεπον ἐκ νεκρικοῦ ἀγροῦ, ἓν ἀμάραντον :

Κατὰ τὸ 1874, ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς 9ης Θερμιδόνος, ἀνακληθεὶς τῆς διοικήσεώς του ὁ στρατηγὸς Hoche καταγράφεται εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦ δεσμοφύλακος ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυλακισμένων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, οἵτινες λαμβάνουσι τὴν πενιχρὰν διατροφήν των ἐν κοινῷ εἰς πτωχὰ γεύματα.

Πρωΐαν τινὰ ὁ Hoche λαμβάνει ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπῆ ἐκ ρόδων ἀνθοδέσμην, μυστικὴν προσφορὰν ἀγνώστου φίλης. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καταβαίνει εἰς τὸ ἑστιατόριον μὲ τὴν ἀνθοδέσμην αὐτοῦ ἀνὰ χεῖρας.

— Ὦ! τὰ ὡραῖα ρόδα, στρατηγέ! Στρατηγέ, δώσατέ μοι ἕν, σᾶς παρακαλῶ!

Ὁ νέος στρατηγὸς ἀρχίζει τὴν διανομὴν ἀπὸ τὰς φυλακισμένας, καὶ ἰδοὺ ὅτι συγχρόνως μὲ τὰ ἄνθη φαίνονται νὰ εἰσῆλθον εἰς τὴν φυλακὴν τὰ μειδιάματα καὶ ἡ εὐθυμία. Αἴφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται. Ἀνήρ, μελανὰ ἐνδεδυμένος, ἐμφανίζεται, κρατῶν χάρτην ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν τινων. Ἀναγινώσκει τὸν ὀλέθριον χάρτην καὶ παρευθὺς οἱ δυστυχεῖς, ὧν τὸ ὄνομα προφέρει, ἐξέρχονται ἵνα ἐμφανισθῶσι πρὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου.

— Φέρω μετ' ἐμοῦ τὸ ρόδον σας, πολῖτα! λέγει νεαρὰ γυνὴ τῷ Hoche.

— Ἐγὼ ἐπίσης!

— Ἐγὼ ἐπίσης!

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ μὲν ἄνδρες παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ δικαστηρίου μὲ ἓν ρόδον μεταξὺ τῶν χειλέων, κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς, αἱ δὲ γυναῖκες μὲ ἓν ρόδον εἰς τὴν κόμην.

Ἤδη ἂς ἀφιερώσωμεν σύντομον σελίδα εἰς τὰ διάφορα ἀρώματα τοῦ ρόδου καὶ εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν κατασκευὴν τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ μύρου τῶν ρόδων. Πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν, νέος τις πολυμαθής, ὁ κ. Μπλοντέλ, ἀφιέρωσε τὴν διδακτορικήν αὐτοῦ διατριβὴν εἰς τὰ *εὐώδη προϊόντα τῶν ροδῶν*. Ὁ δὲ κ. Γ. Πουσὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ γνώμης ἀνέλυσε σαφέστατα τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὴν τόσον περίεργον ὅσον καὶ πρωτότυπον, περὶ ἧς ὁμιλοῦσιν ἀκόμη.

Ὑπάρχουσι ρόδα ἄοσμα· ὑπάρχουσι ρόδα ὧν τὸ ἄρωμα ἐνθυμίζει τὸ ἄρωμα ἄλλου τινὸς ἄνθους ἢ καρποῦ· ὑπάρχουσιν ἄλλα ἔχοντα ὀσμὴν δυσάρεστον καὶ ἄλλα τέλος ἔχοντα «ἄρωμα μοναδικὸν» πρὸς οὐδὲν ἄλλο ὅμοιον, ἄρωμα λεπτόν, ἰδιαίτερον εἰς τὸ ρόδον!

Τὸ ἄρωμα τοῦτο εἶναι μάλιστα ἀρκούντως σύνθετον· ἐδῶ, εἶναι εὐώδης μόνον ἡ στεφάνη· ἐκεῖ ἀποπνέει ἄρωμα μόνον ὁ κάλυξ· ἀλλαχοῦ ὁ κάλυξ καὶ ἡ στεφάνη συγχρόνως· ἐνίοτε τὸ αὐτὸ ἄνθος ἔχει κατ' ἀρχὰς ὀσμὴν ὅλως διάφορον τῆς ἀκολούθου· τὸ αὐτὸ φυτὸν παράγει ἄνθη διαφέροντα κατὰ τὸ ἄρωμα ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς· κατὰ διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας τὸ αὐτὸ ἄνθος ἀποπνέει εὐωδίας ὅλως ἀνομοίους.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ **Τούλα Κόκκαλη.**

Η ΜΑΡΑΜΜΕΝΗ ΦΥΣΙ

Γοργὸ διαβαίνει τὸ μάγο καλοκαῖρι
Μὲ τοὺς καρπούς του, μὲ τὰ πολλὰ λουλούδια
Πᾶν' τὰ παιγνίδια, σωπάσαν τὰ τραγούδια,
Ἡ ψύχρα διώχνει τὸ μυρωμέν' ἀγέρι.

Ὁ οὐρανός μας ὁ γαλανὸς θολώνει
Μεσ' 'ς τὴν ὀμίχλη μᾶς βλέπει καὶ δακρύζει,
Χλωμὸς ὁ ἥλιος τὴ γῆ μας ἀντικρύζει,
Πετᾷ 'ς τὰ ξένα τὸ δόλιο χελιδόνι.

Στολὴ τῶν δένδρων τὰ φύλλα μαραμένα
Μὲ καταφρόνια 'ς τοὺς κάμπους διασκορπιοῦνται.
Ἄχ! 'ς ἂν κ' ἐκεῖνα μαραίνουνται, πετιοῦνται
Τ' ἀγνὰ λουλούδια τῆς νιότης μ' ἕνα, ἕνα.

Σ' τὸ περιγιάλι τὸ κρυσταλλένιο κῦμα
Γλυκὰ δὲν παίζει· χτυπιέται ἀφρισμένο
Κι' ἀπ' τοὺς ἀνέμους θολό, φουρτουνιασμένο
Βουνὸ ὑψώνει, ἀνοίγει μαῦρο μνῆμα.

Μὰ τῆς καρδιᾶς μου τ' ἀγριεμένο κῦμα
Πειὸ μανισμένο 'ς τὰ σπλάγχνα μου χτυπιέται.
Κ' ἡ πικραμένη ψυχή μου δὲν κρατιέται
Εἴν' ὅλη λύπη, ἐπιθυμεῖ τὸ μνῆμα.

Ἡ φύσις ὅλη πονεῖ, βογγᾶ, χλωμιάζει,
Μαυροντυμένη παλεύει μοναχή της,
Ὅμως μ' ἀρέσει ἡ θλιβερὴ μορφή της.
Ὦ ναὶ μ' ἀρέσει, γιατί, γιατὶ μοῦ μοιάζει.

Ἀλλ' ὅμως πάλι θὲ νὰ γελάσ' ἡ φύσι
Πάλι θὰ λάμψῃ μὲ τ' ἄνθη στολισμένη·
Μὰ ἡ καρδιά μου νεκρὴ καὶ μαραμμένη
Θά 'νε γιὰ πάντα· ἄχ δὲ θὰ ξανανθίσῃ.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΓ'.

Μαύρη πόλις ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ τὸ Σικάγον, ἐὰν ὁ τίτλος οὗτος δεν περιεβάλλετο μὲ τὴν σημασίαν τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου, τῆς θλίψεως καὶ τοῦ κακοῦ. Αἱ οἰκίαι του, οἱ πύργοι του, ὁ οὐρανός του καὶ ὁ ἀὴρ αὐτὸς εἶναι μαῦρα. Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι ὅλοι οἱ καταχθόνιοι τῆς γῆς Τιτᾶνες, οἱ τὰ πάγκαλα δάση τῶν προϊστορικῶν χρόνων εἰς τόσα ἀνθρακωρυχεῖα μεταβαλόντες, ἐδῶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγκατεστάθησαν, ἐδῶ τὰ σκοτεινὰ ἐργαστήριά των ἵδρυσαν, ἐδῶ μὲ τοὺς φυσητῆρας των διασκορπίζουν

τὴν ἐξ αἰθάλης καὶ μαύρου καπνοῦ ἀποπνοήν των. Πανδαιμόνιον ἀτμῶν καὶ μηχανῶν, πανδαιμόνιον συριγμῶν βραχνῶν καὶ ἐκκωφαντικῶν, νέφη μαῦρα αἰωρούμενα ἀνὰ τὸν σκοτεινὴν αἰθέρα, καὶ ἀντικατοπτριζόμενα εἰς τὴν τρικυμιώδη καὶ φαιομέλανον λίμνην τοῦ Michigan, ποταμοὶ μαῦροι, λίμναι, ρύακες, δάση, ὅλα σχεδὸν φέρουν τὴν εἰκόνα τοῦ σκότους, ὅλα διαθέτουν τὴν ψυχὴν τοῦ ξένου μελαγχολικῶς κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐν τῇ ἀχανεῖ πόλει, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡς μαῦρα κύματα παλιρροοῦντος πλήθους, περιπλανήσεώς του.

Τόσον εἶναι πιστὴ ἡ εἰκὼν αὕτη, τόσον καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι ἐννοοῦν τὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων πόλεων καὶ τῆς ἰδικῆς των διαφοράν, τόσον τὸ μέλαν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἀπόψει πάντων βασιλεύει, τόσην τὰ λευκὰ μέγαρα τῆς ἐκθέσεώς των τοῖς ἐνεποίησαν αἴσθησιν, ὥστε ἀπεκάλεσαν αὐτὴν *λευκὴν πόλιν* πρὸς ἀντίθεσιν βεβαίως τῆς μελαίνης εἰκόνος, ἣν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔχουν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Οὐδέποτε ἐν τούτοις τὸ σκότος περιέβαλε τόσον φῶς, οὐδέποτε ἡ χροιὰ τοῦ πένθους ἀπέκρυψε τόσην χαράν, οὐδέποτε ὁ μέλας πέπλος ἐκάλυψε τόσην φαιδρότητα καὶ ζωὴν καὶ σφρῖγος, οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ ἡ ἐξωτερικὴ εἰκὼν ὑπῆρξε τόσον ἀπατηλή, τόσον ἀσύμφωνος πρὸς τὴν ἐσωτερικήν, ὅσον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, Τοιαῦται ἀντιθέσεις καταπλήσσουν καὶ ὅμως εἶναι πραγματικαί. Μήπως ἡμεῖς μὲ τὸν γαλανόλευκον οὐρανόν μας, μὲ τὸν διαυγέστατον ὡς ἐκ κρυστάλλου καὶ πολυτίμων λίθων αἰθέρα μας, μὲ τὴν σαπφειρίνην θάλασσαν μας, μὲ τὴν θαλερὰν γοητευτικὴν καὶ γελαστὴν φύσιν μας, μὲ τὰς παλλεύκους οἰκίας μας καὶ τὰ ὡς ἀσπίλους νύμφας γραφικὰ καὶ περικαλλῆ μνημεῖά μας, δὲν εἴμεθα ὁ μελαγχολικώτερος, ὁ σπληνικώτερος καὶ ἀπαισιοδοξότερος λαὸς τοῦ κόσμου! Πόσα ἐκ τῶν παλλεύκων μεγάρων μας, δὲν περικλείουν ἐσαεὶ τὴν μελανὴν εἰκόνα τῶν ἀπαισίων τῆς ψυχῆς καταιγίδων! Πόσαι ἐκ τῶν λευκῶν ὡς περιστερῶν οἰκιῶν μας δὲν ζωογονοῦνται ἀπὸ πρόσωπα διὰ τὰ ὁποῖα ὁ γέλως εἶναι συνθηματικὸς μόνον τοῦ προσώπου μορφασμός, καὶ τὸ μειδίαμα καταπνίγει ἀγωνιώδη ρόγχον ὑπάρξεων, ἃς ὁ σκώληξ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀνίας κατατήκει! Ἡ ζωή, ἡ χαρὰ ἐδῶ εἶναι σκορπισμένη ἐκτὸς τῶν οἴκων μας, ἀνὰ τὸν οὐρανόν, τὴν φύσιν, τὸ ἄπειρον. Ὀργιᾷ εἰς μεθυστικὰς τῶν στοιχείων τῆς ἑορτάς, εἰς ἐνθέους ἁρμονίας, εἰς μαγικὰς συναυλίας καὶ πανηγύρεις ἡ φύσις ἐδῶ ἡ γόησσα, ἡ κραταιὰ ἄνασσα. Ἐνῷ ἐκεῖ αὕτη κρατεῖται, εἶναι δεσμευμένη, ὑποτεταγμένη, δούλη καὶ πειθήνιον ὄργανον τῆς καθυποταξάσης αὐτὴν δαιμονίου μεγαλοφυΐας. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ βασιλεύει, ὁ ἄνθρωπος κυριαρχεῖ, ὁ ἄνθρωπος κανονίζει καὶ διατάσσει. Ἡ ἐργασία καὶ ἡ μεγαλοφυΐα ἰδοὺ οἱ μεγάλοι τῆς χαρᾶς παράγοντες, ἰδοὺ τὰ ἀπαραίτητα τῆς ζωῆς καὶ εὐτυχίας στοιχεῖα, ἰδοὺ οἱ θεμέλιοι λίθοι, ἐφ' ὧν ὑψοῦται ὁ θρόνος τῆς ἀποθεώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἄνθρωπος ἐδῶ θὰ εἴπῃ ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἑνταυτῷ. Θὰ εἴπῃ ἰσχὺς καὶ χάρις, νεῦρα καὶ καρδία, θέλησις καὶ τρυφερότης, ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, πειθαρχία καὶ ἀγάπη, νοῦς καὶ εὐφυΐα. Ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ σφιγκτὰ συνδεδεμένα, ἀδελφωμένα, ἀλληλοβοηθούμενα, ἀλληλοβασταζόμενα, ἀποτελοῦσι τὴν κραταιὰν καὶ ἀκατάβλητον τῆς ἀνθρωπίνης δυάδος δύναμιν.

Οὐδαμοῦ ἀλλοῦ τοῦ κόσμου ὁ πρῶτος λόγος ὢν ὁ Θεὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὸ πρῶτον ζεῦγος ἐννοήθη καὶ ἐφηρμόσθη καλλίτερον ἀπὸ ἐδῶ : *Ἰδοὺ ὁ κόσμος. Εἶσθε βασιλεῖς του! Ὑπάγετε καὶ κυριαρχήσατε αὐτοῦ!*

Ἡ γυνὴ ἐδῶ ἔτεινεν εὐθὺς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ μὲ κοινοὺς πόθους, μὲ κοινὴν ἐνέργειαν, μὲ κοινοὺς ἀγῶνας καὶ μόχθους, μὲ κοινοὺς κινδύνους, μὲ κοινὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα κατέκτησαν, ἐκυριάρχησαν καὶ βασιλεύουν. Ὑπὸ τὰς ἐφευρέσεις καὶ ἐπινοήσεις τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τὴν ἐπίμονον καὶ ἀκατάβλητον αὐτοῦ ἐργασίαν ἡ τροφὸς γῆ ἀποδίδει ἄφθονον τὸν πλοῦτόν της καὶ τὰ εὐεργετικὰ δῶρα της, ἐξασφαλίζουσα οὕτω τὴν ὑλικὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν ἐκ ταύτης σχετικὴν ἡσυχίαν καὶ πνευματικὴν ἠρεμίαν, ἐξ ἧς γενεαὶ ἀκμαῖαι καὶ περικαλλεῖς καὶ φυλὴ κατ' ἐξοχὴν ὑπέροχος, εὐσταλὴς καὶ ρωμαλέα.

Εἰς τὴν γυναῖκα ἀνετέθη ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Εἰς τὴν λεπτοφυεστέραν ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ὀξυτέραν καὶ διαυγεστέραν διάνοιαν ἠνοίχθησαν εὐρύτατοι οἱ ὁρίζοντες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης. Ὅπου τὸ σῶμα ὑλικώτερον, ρωστικώτερον εἰς μῦς, πλουσιώτερον εἰς σάρκας, ἐντονώτερον εἰς νεῦρα, ἐκεῖ καὶ πνεῦμα ἰσχυρόν, ἀλλ' ἀμβλύ, δυσκίνητον, δυσυπότακτον. Ὅπου λεπτότης φυσικὴ καὶ εὐαισθησία νεύρων καὶ εὐπάθεια ἠθικὴ ἐκεῖ καὶ πνεῦμα διαυγές, ὀξύ, δημιουργικόν, πλῆρες ἀντιληπτικῆς καὶ ἀναπαραστατικῆς δυνάμεως. Οἱ Ἀμερικανοὶ μόνοι τὸ ἐννόησαν. Οὕτω ὁ ἀνὴρ μὲ τὸ σκῆπτρον τοῦ ὑλικοῦ πλούτου, τὴν παντοδυναμίαν τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἡ γυνὴ μὲ τὸ τηλαυγὲς καὶ φωτοβόλον στέμμα τῆς ἐμβριθοῦς καὶ ἐπιστήμονος μελέτης καὶ λατρείας τοῦ καλοῦ, κατώρθωσαν ἀληθῶς νὰ καθυποτάξουν τὸν κόσμον καὶ βασιλεύσουν ἐπ' αὐτοῦ, ὄχι δοῦλοι καὶ θύματα ἀνοήτων καὶ εἰς σκότη βαρβαρότητος ὀφειλομένων προλήψεων καὶ παραδόσεων, ἀλλ' ἐλεύθεροι, ἀνεξάρτητοι, μὲ τὴν καρδίαν ἥσυχον, μὲ τὸ πνεῦμα κοῦφον, μὲ ὄνειρα θεμιτῆς καὶ δικαίας εὐτυχίας, μὲ πόθους εὐγενεῖς, μὲ ἐλπίδας ἰδεώδεις ἐπιστεφομένας ὑπὸ τῆς εὐδαίμονος πραγματικότητος.

Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι ὑποτάσσοντες καὶ ὑποπεταγμένοι, διατάττοντες καὶ ἐκτελοῦντες. Ὁ οἶκος ἐδῶ δὲν εἶναι δεσμωτήριον, οὔτε φυλακή, οὔτε γυναικωνίτης, οὔτε πειθαρχικὸν τοῦ βίου σχολεῖον. Δὲν βασιλεύει ἐν αὐτῷ μία μόνη αἱθαίρετος δύναμις, μία ἀνεξέλεγκτος θέλησις, εἷς ἀπόλυτος τύραννος: ὁ ἀνήρ. Ὄχι. Εἶναι οὗτος εἷς παράγων τῆς ὅλης τοῦ οἴκου εὐτυχίας, ὡς εἶναι καὶ ἡ γυνή, ὡς εἶναι καὶ οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες καὶ οἱ θεράποντες.

Ἀλλ' ἕκαστος τῶν παραγόντων τούτων ἔχει ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἐλευθερίαν βουλήσεως, ἐλευθερίαν δράσεως. Ἀπὸ τῆς μικρᾶς παιδικῆς των ἡλικίας πάντες ἐξοικειοῦνται εἰς τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ πάντες φέρουν ἀμέριστον τὴν εὐθύνην καὶ τὰς συνεπείας τῶν ἐλευθέρων των πράξεων. Διὰ τοῦτο σταθμίζουσι καλῶς τὰς ἐνεργείας των. Διὰ τοῦτο μελετῶσιν ἐμβριθῶς ὅ,τι λέγουν. Διὰ τοῦτο προβαίνουν περιεσκεμμένως εἰς ὅ,τι πράττουν.

Τὰ παιδία ἐκεῖ σκέπτονται ὡς μεγάλοι καὶ οἱ μεγάλοι ὡς γέροντες, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ μὴ ἀπολαμβάνωσι τῶν τέρψεων καὶ εὐχαριστήσεων πάσης τῆς ζωῆς περιόδου. Ἰδοὺ διατὶ ἐντὸς τῶν μαύρου ἐξωτερικοῦ οἰκιῶν των βασιλεύει ἡ

χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Ἰδοὺ διατὶ εἰς μίαν καρδίαν, εἰς ἕνα νοῦν, εἰς μίαν δύναμιν, συνδέονται ὅλα τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας, καίτοι ἕκαστον ἐξ αὐτῶν διατηρεῖ τὴν ἰδίαν προσωπικότητα, τὸν ἴδιον χαρακτῆρα, τὴν ἰδίαν αὐτοβουλίαν. Ἰδοὺ διατὶ οἱ οἶκοι οὗτοι πολλαπλασιάζονται ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως καὶ ἡ πόλις αὕτη ἡ ἀριθμοῦσα πρὸ τεσσαρακονταετίας μόλις πεντήντα χιλιάδων κατοίκων πληθυσμὸν ἀριθμεῖ σήμερον ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου τοιοῦτον. Ἰδοὺ πῶς κατωρθώθη, ὅπως ἐντὸς ἓξ μόλις μηνῶν, ἱδρυθῇ ὁλόκληρος ἡ *Λευκὴ ἐκείνη πόλις* ἡ περιλαβοῦσα τὰ θαυμασιώτερα ἀριστουργήματα πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἐποχῶν, ἐνεῦ ὅπου μέχρι τῆς χθὲς ἔτι τὰ θολὰ τῆς λίμνης ὕδατα ἐξέσπων εἰς τρικυμιώδη σάλον, ἀντανακλῶντα μονοτόνως τὸν φαιοσκότεινον καὶ μελαγχολικῶς κατηφῆ τοῦ οὐρανοῦ θόλον.

Τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῆς πόλεως μέγαρα, ἐκεῖνα ἅτινα ἀναπληροῦσι τὰ παρισινὰ παλάτια τοῦ Λούβρου καὶ τοῦ Λουξεμβούργου εἶναι ἐδῶ αἱ Τράπεζαι. Μήπως ἐν αὐταῖς δὲν βασιλεύει ὁ χρυσός, ὁ κραταιὸς οὗτος καὶ ὑπέρτατος ἄναξ καὶ μήπως διὰ τῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ δὲν ἐπετεύχθη ἡ γιγαντιαία αὕτη πρόοδος; Κολοσσαῖα λοιπὸν εἶναι τὰ μέγαρα ταῦτα, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος, ἡ ἐσωτερικὴ λειτουργία καὶ ὁ μηχανισμὸς καταπλήττει, καὶ πρὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν τῶν ὁποίων πυλῶν ἡ θεὰ τύχη παρίσταται εἰς ποικίλα καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀλληγορικὰ συμπλέγματα, ὡς ὁ πλοῦτος, ἡ ἐργασία, ἡ δικαιοσύνη, πάντα τὰ σύμβολα τῆς ἐντίμου συνεκλλαγῆς καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν δημητριακῶν, τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς ταύτης τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ.

Ὁ πρὸ τῶν Τραπεζῶν τούτων συνωστισμὸς τοῦ πλήθους, ἡ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνανεουμένη κίνησις, κατὰ τὰς κεντρικωτέρας ἰδίᾳ ἀρτηριακὰς ὁδούς, αἱ ἅμαξαι, οἱ ὁλοὲν διασταυρούμενοι ἠλεκτρικοὶ τροχιόδρομοι, τὰ φορτηγὰ φορεῖα, τὰ ρεκλαμικὰ ἅρματα καθιστοῦν ἀδιαβάτους σχεδὸν τὰς ὁδοὺς ταύτας διὰ πάντα ξένον, ἀγνοοῦντα τὰς τοῦ τόπου συνηθείας. Ὅλη ἐν τούτοις ἡ ἀκατάσχετος αὕτη καὶ ὁρμητικὴ κίνησις, ὅλη ἡ μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος ἐνεργουμένη κυκλοφορία, ἀνακόπτεται ὡς διὰ μαγείας, εὐθὺς ὡς ὑψωθῇ τὸ ραβδίον τοῦ ὁδοφύλακος πρὸ τῶν διαβαινόντων. Αἱ ἠλεκτρικαὶ μηχαναί, αἱ ἅμαξαι, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, ὅλα καὶ ὅλοι ὑποτάσσονται εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐξουσίας καὶ ὁ κρανιοφόρος ἐκεῖνος ἀνὴρ μόνος δεσπόζει δι' ἑνὸς νεύματός του ἑκατομμυρίου ὅλου ἀνθρώπων. Εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου· τοῦτο ἀρκεῖ. Ἔχει αὐτὸς μόνος στολὴν δημοσίου ἀξιώματος ἐδῶ. Εἶναι ὁ φύλαξ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως καὶ πάντες οἰκειοθελῶς τάσσονται ὑπὸ τὰς διαταγάς του.

Στρατιῶται, ἀξιωματικοὺς καὶ ἐν γένει ἀνθρώπους τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου οὐδέποτε εἶδον ἐν Ἀμερικῇ. Δὲν σύρουν ἐκεῖ σπάθας ἀνὰ τὰς πλατείας καὶ τὰς πλακοστρώτους ὁδούς, ἀλλ' οὔτε τὸ σύμβολον τῆς δημοκρατίας, χρησιμεύει ὡς στολισμὸς μόνον πρὸς τοὺς ταχθέντας εἰς ὑπεράσπισιν τῆς χώρας. Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ φέρουσι στολὴν μόνον κατὰ τὰς ὥρας τῶν γυμνασίων καὶ τῶν μαχῶν. Κατὰ τὸ λοιπὸν διάστημα εἶναι ἐνδεδυμένοι ὡς ἀστοὶ καὶ δὲν διακρίνονται τῶν λοιπῶν συμπολιτῶν των. Εἰς τόπον εἰρήνης, ἐργασίας καὶ προόδου δὲν θέλουν οὔτε νὰ ἀναμιμνήσκωνται κἂν διὰ τῆς παρουσίας τῆς στρατιωτικῆς στολῆς —τὰς αἱματοχυσίας, τοὺς σπαραγμοὺς καὶ τὰς φρικαλεότητας τῶν πολέμων, τῶν τερατωδῶν τούτων ἐπινοήσεων βαρβάρων χρόνων καὶ ἐποχῶν, καθ' ἃς ὁ σφετερισμὸς ἐθεωρεῖτο ἀρετὴ καὶ ἡ πλεονεξία προτέρημα.

Θέλομεν νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὴν πόλιν ὅλην. Νὰ σχηματίσωμεν εἰ δυνατόν, γενικήν τινα ἰδέαν. Ἀλλ' εἰς τὸν τόπον αὐτὸν δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ τις περὶ ἁμάξης. Εἶναι ἀπρόσιτοι αἱ τιμαὶ τῶν ἁμαξῶν, διὰ βαλάντια ὡς τὸ ἰδικόν μας. Δι' ἕνα δρόμον ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶναι φράγκα δέκα πέντε. Ἀλλὰ διατὶ ἅμαξαν, ἀφοῦ οἱ ἠλεκτρικοὶ τροχιόδρομοι σᾶς μεταφέρουν εὐρυχωρότατα, ἀναπαυτικώτατα, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς πόλεως, μὲ εἴκοσι πέντε λεπτὰ μόνον. Καὶ εἶναι μία ἀπόλαυσις διὰ τὸν ξένον, οἱ τροχιόδρομοι αὐτοί. Πέντε ἓξ κατὰ σειρὰν συνεχόμεναι μεγάλαι, εὐρύχωροι ἅμαξαι, ὧν ἑκάστη περιλαμβάνει ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι πέντε ἀνθρώπους, αἱ ὁποῖαι κινοῦνται, τρέχουν, κάμπτουν ὁδούς, ἀνέρχονται ἀνωφερείας, εἰσδύουν εἰς μεγάλας καὶ μακρὰς ὑπὸ τὴν γῆν ἠλεκτροφώτους σήραγγας, χωρὶς οὔτε ἀτμὸς νὰ τὰς κινῇ, οὔτε οἱαδήποτε μηχανὴ νὰ φαίνεται τιθεμένη εἰς ἐνέργειαν. Τρέχουν αὐτομάτως, οὕτως εἰπεῖν, καὶ αὐτομάτως ἵστανται. Ὁ μηχανισμὸς των εἶναι ὑπὸ τὴν γῆν, ἡ κινητήριος δύναμις ὑπὸ τὰ σιδηρᾶ τῆς ὁδοῦ ἐλάσματα. Οἱ συνεπιβάται, εὐθὺς ὡς ἐννοήσουν ὅτι εἶσθε ξένος, σᾶς ἐξηγοῦν πᾶν περίεργον φαινόμενον, σᾶς ἐφοδιάζουν μὲ ὁδηγίας, σᾶς ὀνομάζουν τὰ μεγαλήτερα καὶ ἀξιοσημειώτερα μέγαρα, σᾶς ἐρωτοῦν ἐὰν ἐπεσκέφθητε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ χοιροσφαγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον σφάζονται καὶ παστόνονται κατ' ἔτος τέσσαρα ἥμισυ ἑκατομμύρια χοίρων καὶ δύω ἥμισυ ἑκατομμύρια βοῶν. Ἐὰν μειδιάσητε διὰ τὴν ἐρώτησίν των ἐκπλήσσονται. Πῶς! δὲν σᾶς συγκινεῖ λοιπὸν ὁ θαυμάσιος μηχανισμὸς τοιούτου μεγάλου τοῦ ἐμπορίου κέντρου καὶ παράγοντος! Εἰς δέκα δευτερόλεπτα ἓν χοιρίδιον σφάζεται, ἐκδέρεται καὶ παστόνεται, σᾶς λέγει. Ἀλλ' ἐνῷ σᾶς ὁμιλεῖ ἔτι, αἴφνης τὸν χάνεται. Ἐπήδησεν ἤδη καὶ τρέχει, τρέχει εἰς τὸ ἔργον του.

Ἡ πόλις διασχίζεται κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ὑπὸ μεγάλου πλωτοῦ ποταμοῦ, διαιρουμένη οὕτω φυσικῶς εἰς βόρειον, νότιον, ἀνατολικὴν καὶ δυτικήν. Πρὸ τῆς γεφύρας τῆς Νοτίου πόλεως ἵσταται ὁ τροχιόδρομος. Πάντες κατερχόμεθα. Ἀτμόπλοιον διέρχεται τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἡ γέφυρα εἶναι ἀδιάβατος. Πλῆθος ἀτμοπλοίων, πλοίων καὶ ἱστιοφόρων διαφόρων σχημάτων καὶ δικαστάσεων εἶναι ἠγκυροβολημένα πρὸ τῆς κάτωθεν ἡμῶν ἀποβάθρας. Λέμβοι καὶ γόνδολαι ἀναμὶξ μᾶς ἀναμιμνήσκουν ὁτὲ μὲν τὰς ἀλησμονήτου κάλλους καὶ γραφικότητος πλωτὰς διώρυγας τῆς Βενετίας, ὁτὲ δὲ ἓν τεμάχιον τῆς ἀποβάθρας τοῦ Πειραιῶς ἐνῇ σταθμεύουσι τὰ νησιωτικὰ πλοιάρια.

Οὕτω μὲ ἕνα παλμὸν καρδίας νοσταλγούσης διὰ τὴν τόσῳ ἀπείρως μακρὰν πατρίδα, καὶ μὲ ἓν ἀνάδρομικὸν τοῦ νοῦ πτερύγισμα ἀνὰ τὰς γοητευτικὰς θαλασσίας εἰκόνας τῆς μαγικῆς Ἑνετίας, ἐπιστρέφομεν εἰς τὸ Palmer House, ὅπου δεῖπνον μεγαλοπρεπὲς μᾶς ἀναμένει.

ΝΕΑ ΙΩΑΝΝΑ Δ'ΑΡΚ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δὲν εἶναι μόνον οἱ Γάλλοι τὸ προνομιοῦχον ἔθνος τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνεομένων γυναικῶν κατὰ τὰς δεινὰς τῆς πατρίδος περιστάσεις. Ἡ Ἀμερική, ἡ προοδευτικωτάτη, ἀλλὰ καὶ χριστιανικωτάτη πατρίς μας ἀνέδειξε κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τοῦ Ρίου-Ἰανεΐρου μεταγενεστέραν Ἰωάνναν δ'Ἄρκ, τὴν κ. Γαβριέλλαν δο Μάτος, χήραν συμβούλου τινὸς τοῦ Ρίο-Πράδο.

Εἶναι ὡραιοτάτη, τριακοντοῦτις γυνή, μὲ χρυσῆν κόμην καὶ γλυκεῖς ὡς μυοσοτίδος ὀφθαλμούς. Εὐθὺς ὡς ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη, ἡ γυνὴ αὕτη, πλουσιωτάτη καὶ κάτοχος μεγίστου ποιμνιοστασίου, ἀπέστειλεν ὁλόκληρον τοῦτο πρὸς τὸν ἐν Uruguay στρατοπεδεύοντα ἀρχηγὸν Juca, ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς διατροφὴν τοῦ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του ὁμοσπονδιακοῦ στρατοῦ.

Βραδύτερον αὕτη συνηνώθη πρὸς τὸ στράτευμα τοῦτο καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν ὑπασπιστοῦ παρὰ τῷ ἀρχηγῷ. Καθ' ὅλας τὰς μάχας ἔβλεπέ τις πάντοτε αὐτὴν εἰς τὰς πρώτας τῶν πολεμούντων τάξεις, μετὰ τὴν κατάπαυσιν δὲ τῶν μαχῶν αὕτη περιεφέρετο εἰς τὰ φορητὰ νοσοκομεῖα, ἐπιδαψιλεύουσα τὰς φροντίδας καὶ βοηθείας της πρὸς τοὺς πληγωμένους.

Μεθ' ὅλας τὰς στρατιωτικὰς ἀσχολίας της ἡ κ. do Matas οὐδέποτε ἤλλαξε τὸ γυναικεῖον ἔνδυμά της ἀντὶ τοῦ ἀνδρικοῦ, ἔστω καὶ τοῦ στρατιώτου. Φέρει ἐσθῆτα εὐρεῖαν, ἀλλὰ βραχυτάτην, ὑποκάμισον ρωσσικόν, τὸ ὁποῖον ζώνει διὰ πλατείας ταινίας ἐφ' ἧς ὑπάρχουν κεντημέναι διὰ χρυσῶν κλωστῶν αἱ λέξεις: *Ζήτω ἡ ἐλευθερία! Ζήτω τὸ Rio Grande do Sul!*

Ἔχει πεποίθησιν ὅτι ὁ Θεὸς τῇ ἀνέθηκε τὴν ἐντολὴν νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγωνιζομένην πατρίδα της καὶ ὅτι εἰς αὐτὴν ἐναπόκειται νὰ τὴν σώσῃ.

Ὁ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν Juca στρατὸς συμμερίζεται τὴν πεποίθησιν ταύτην καὶ ὑποτάσσεται τυφλῶς εἰς πᾶσαν διαταγὴν τῆς ἐμπνευσμένης γυναικός. Πάντες οἱ στρατιῶται τὴν περιβάλλουσι μὲ εἶδός τι θρησκευτικῆς λατρείας καὶ στρατιωτικοῦ σεβασμοῦ, ὃν αὕτη ἀποδέχεται ὡς φυσικῶς ὀφειλόμενον αὐτῇ ἐν ἐπιβλητικῇ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ὑψηλοφροσύνῃ.

Οὐάσιγκτων **Ἕλλεν Δόνε**

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ ΤΗΣ ΣΟΡΒΩΝΗΣ

Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπανέρχονται αἱ ξενιτευμέναι Ἑλληνίδες μας, αἱ εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἀνώτερα πνευματικὰ κέντρα ἐπιδιώξασαι μόρφωσιν ὑγιεστέραν, γνώσεις πλουσιωτέρας καὶ ποικιλωτέρας τῶν παρεχομένων εἰς τὰς ἐδῶ ὁμοφύλους των.

Μετὰ τὴν κ. Διαμαντοπούλου, περὶ ἧς ἐγράφομεν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ, ἡ κ. Ὑπατία Στάμπα ἡ ἐπὶ ἑπταετίαν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμείνασα, ἐπὶ τριετίαν δ' ὅλην τακτικῶς ἀκροασθεῖσα τῶν παιδαγωγικῶν καὶ φιλολογικῶν μαθημάτων τῆς Σορβώνης τῶν Παρισίων ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας.

Ἡ κ. Ὑπατία Στάμπα εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων εὐπαιδεύτων, ὑπὸ τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, Ἑλληνίδων, καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων γυναικῶν, αἵτινες εἰς εὐρυτάτην μάθησιν συνενοῦσιν εὐγένειαν ψυχῆς, ἀβρότητα τρόπων καὶ ἐπαγωγὸν γοητείαν κινοῦσαν ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν συναναστρεφομένων αὐτήν.

Εἰς Παρισίους δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὰ μαθήματα τῆς Σορβώνης, ἀλλὰ καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐπεσκέφθη καὶ ἐμελέτησε τὸν μηχανισμὸν καὶ τὴν λειτουργίαν πάντων τῶν λυκείων τῶν θηλέων ὡς καὶ τῶν ὀνομαστοτέρων διδασκαλείων τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης, ἀποκομίσασα οὕτω καὶ ἐκεῖθεν ὡς καὶ ἐξ Ἀγγλίας πλοῦτον ὅλον παιδαγωγικῶν γνώσεων, ἃς ἐλπίζομεν ὅτι θέλει χρησιμοποιήσει ἐνταῦθα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς προόδου τοῦ φύλου μας.

Ἡ κ. Στάμπα χαίρει ἐνταῦθα ἀπείρων συμπαθειῶν καὶ ἐκτιμήσεως, ἀφεῖσα ἐποχὴν κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Παρθεναγωγείῳ παίδευσίν της, καθ' ἣν ἐπὶ σειρὰν ὅλην ἐτῶν ἐχρησίμευεν ὡς τύπος ἐξόχου εἰς τὰ γράμματα καὶ τὸ καλὸν ἐπιδόσεως, καύχημα δὲ καὶ σέμνωμα τοῦ τε προσωπικοῦ τοῦ Ἀρσακείου, τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν συμμαθητριῶν της.

Τὴν αὐτὴν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν καὶ κατὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἐν Κ)πόλει διαμονήν της ὡς διευθύντρια τῆς Παλλάδος ἔνθα τόσον ἐξετιμήθη καὶ τόσων ἔτυχε τιμῶν.

Τὴν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἐπάνοδον αὐτῆς, ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» χαιρετίζει μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐοιώνων ἐλπίδων, διερμηνεύουσα οὕτω τὸ φρόνημα ὄχι μόνον τῆς διευθυντρίας αὐτῆς, τῆς δικαίως ἐκτιμώσης τὴν ὑπέροχον μόρφωσιν καὶ τὰς ἀνεκτιμήτους ἀρετὰς τῆς διαπρεποῦς λογίας Ἑλληνίδος, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν φίλων καὶ συνεργατίδων μας, ὅσαι ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν της.

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Νέον σωματεῖον σκοποῦν τὴν ὑποστήριξιν τῆς παρ' ἡμῖν καθόλου καλλιτεχνίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἀπὸ σκηνῆς, τὴν ἀναζωπύρωσιν καὶ ὀρθὴν κατεύθυνσιν τοῦ παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως ἰδίως τὰς κυρίας Παρασκευοπούλου ἐκδηλωθέντος καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐνθάρρυνσιν πάσης καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας. Ὁ σκοπὸς οὗτος θὰ ἐπιτυγχάνεται δι' ἀναγνωσμάτων, παραστάσεων πρωτοτύπων ἔργων, συναυλιῶν, ἐκθέσεων ἔργων ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ἐκδόσεως εἰδικοῦ φύλλου, ἐκδρομῶν, διαγωνισμῶν κλπ. Τὸν «Ὅμιλον τῶν Φιλοτέχνων» ἵδρυσαν νέοι φιλοπρόοδοι, οἵτινες σκοποῦσι ζωηρῶς νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς Τέχνης, ὑποστηρίζοντες αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν παμψηφεί: Ἐπίτιμος Πρόεδρος ἡ Α.Β.Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, καὶ τακτικὸς ὁ κ. Γ. Δουρούτης, Ἀντιπρόεδροι οἱ κ. κ. Θ. Βελλιανίτης καὶ Κ. Ν. Ράδος, Γενικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Δημ. Ι. Καλογερόπουλος, Εἰδικοὶ οἱ κ. κ. Ι. Βλαβιανὸς καὶ Κ. Κοσμᾶς, Κοσμήτωρ ὁ κ. Σπ. Πασχάλης, Ταμίας ὁ κ. Σωκρ. Χατζημιχάλης, Σύμβουλοι τακτικοὶ οἱ κ. κ. Ν. Γ. Μαντζαβῖνος, Ἀλέξ. Φιλαδελφεὺς καὶ Κ. Γιολδάσης, ἀναπληρωματικοὶ δὲ οἱ κ. κ. Φ. Καμπιώτης, Α. Τσουκαλᾶς καὶ Δημ. Ἀναστασόπουλος.

Ὁ «Ὅμιλος τῶν Φιλοτέχνων» συγκαταριθμεῖ εἴς τε τὰ ἐπίτιμα καὶ τακτικὰ αὐτοῦ μέλη καὶ κυρίας. Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ ἐξέλεξεν ἐπίτιμα μέλη τὴν κ. Εὐαγγελίαν Παρασκευοπούλου, εἰς τὴν εὐεργετικὴν τῆς ὁποίας προχθὲς ὁ Ὅμιλος ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος προσενεγκὼν αὐτῇ λύραν ἐξ ἀνθέων καὶ τὸ σχετικὸν δίπλωμα ἐπὶ περγαμηνῆς.

Ὅσαι ἐκ τῶν συνδρομητριῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦν νὰ γείνωσι μέλη τοῦ εὐέλπιδος «Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων» δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶσι δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Γενικὸν γραμματέα κ. Δ. Καλογερόπουλον διδάκτορα, ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 83, ἔνθα εὕρηνται καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ Ὁμίλου.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ. Μεγάλην καὶ ἐπίσημον ἦγε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἑορτὴν τὸ θέατρον τῶν Ποικιλιῶν. Ἡ συμπαθεστάτη πρωταγωνίστρια αὐτοῦ, ἡ τόσην προσδόσασα ἀπὸ τριετίας ζωὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν, ἡ δημιουργήσασα νέαν ὅλως περίοδον καλλιτεχνικῆς δράσεως ἀπαράμιλλος τῆς τραγῳδίας ἑρμηνεύτρια κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἦγε τὴν τιμητικὴν αὐτῆς ἐσπερίδα.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἠθέλησε νὰ ἀποδείξῃ διὰ τῆς ἀλληλοδιαδόχου κατὰ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν παραστάσεως πράξεων τῆς *Φαύστας, Μηδείας* καὶ τῆς *Κατάρας τῆς Μάνας* ὅτι τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς τάλαντον δὲν τὴν ἀναδεικνύει μόνον τραγῳδὸν ὑπέροχον, ὅτι δὲν διακρίνεται μόνον ἐν τῇ ὑποκρίσει τῶν τραγικῶν παραφόρων παθῶν, ἀλλ' ὅτι μετ' ἴσης δυνάμεως ἀναπαριστᾷ καὶ ἐκδηλοῖ καὶ τὰ ἤρεμα καὶ μεγαλοπρεπῆ πάθη, ὡς καὶ πάσας τὰς διαφόρους τῆς ψυχῆς διακυμάνσεις.

Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Καὶ ὡς Φαύστα, καὶ ὡς Μήδεια, καὶ ὡς ἀγρότις ἁπλοϊκὴ ἄκακος κόρη, ἡ κ. Παρασκευσπούλου, ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος. Εἰς τὴν Φαύσταν κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην ὑπῆρξεν ἄλλη, ἐντελῶς ἀγνώριστος. Εἰς τὴν Μήδειαν συνετάραξε, συνεκλόνισεν ὅλον τὸ ἀκροατήριόν της διὰ τῶν ἀπαραμίλλων τραγικῶν μετακτπτώσεων, διὰ τῆς θαυμασίας τοῦ προσώπου ἐκφράσεως, διὰ τῶν ἐντελεστάτων μεταλλαγῶν τῶν εἰκόνων, διὰ τῆς τελείας ἐν γένει ὑποκρίσεως.

Ἄνθη εἰς λύρας, εἰς κάνιστρα, εἰς κολοσσιαίας δέσμας, εἰς στεφάνους, δῶρα πολύτιμα, καὶ περιστεραί, τῇ προσεφέροντο κατὰ τὰ διαλείμματα, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ ὑπερώου πτερυγίζοντα μικρὰ πτηνὰ ἔπιπτον ἐπὶ τῆς πλατείας φέροντα ἐπὶ τῶν μικροσκοπικῶν ποδῶν των δελτία μετὰ στίχων, εἰς τιμὴν ποιηθέντων τῆς καλλιτέχνιδος. Καὶ αἱ βιογραφίαι της κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐκυμαίνοντο ἀνὰ τὴν πλατεῖαν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου ποιηθὲν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ποίημα, καὶ χειροκροτήματα ἐνθουσιώδη τὴν ἔφερον ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐνθουσιασμὸς πρωτοφανὴς καὶ ἀσυνήθης καὶ ζωηρότης καὶ ἐνδιαφέρον ἔκτακτον ἐπεδείχθη ὑπὲρ τῆς καλλιτέχνιδος ὑπὸ τῆς ἐκλεκτοτέρας τάξεως τῆς κοινωνίας μας, ἥτις ἀθρόα εἶχε συρρεύσει καὶ κυριολεκτικῶς κατακλύσει τὸ θέατρον ἵνα χειροκροτήσῃ τὴν εὐνοουμένην της, τὴν γόησσαν ταύτην τῆς Τέχνης, τὴν ἀκατάβλητον ἡρωΐδα τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Ὅλος αὐτὸς ὁ ἐνθουσιῶν κόσμος συνώδευσεν ἐν τῷ μέσῳ βεγγαλικῶν καὶ πυροτεχνημάτων τὴν καλλιτέχνιδα εἰς τὸν οἶκόν της, ἔνθα τὴν ἀνευφήμησε, τὴν ἀπεθέωσε σχεδόν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΜΩΔΙΩΝ. Καὶ ἐδῶ τιμητικὴ ἐτελεῖτο ἑσπερὶς ἠρεμωτέρα μέν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλουσα ὑπὲρ τοῦ κατὰ τὴν λήξασαν θερινὴν περίοδον συναγωνιστοῦ τῆς κ. Παρασκευοπούλου κ. Εὐτυχίου Βονασέρα.

Καὶ οὗτος πολλὰς ἔχει ἀποκτήσει συμπαθείας, πολλῆς χαίρει καὶ δικαίας ἐκτιμήσεως παρὰ τῆς ἐκλεκτοτέρας μερίδος τῆς κοινωνίας μας, ἥτις ἀντεπροσωπεύετο κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ *Ἀρχισιδηρουργοῦ* μὲ ὅ,τι ὡραῖον, ἀβρὸν καὶ εὐγενὲς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ. Τὸ κομψὸν καὶ γραφικώτατα διακεκοσμημένον θέατρον τῶν Κωμωδιῶν ἀπετέλει ὡραίαν ἀνθοδέσμην καὶ ἡ ἑσπερὶς διεξήχθη μετ' εὐκόσμου ἐκδηλώσεως τῶν συμπαθειῶν τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ εὐεργετουμένου καὶ ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τοῦ *Ἀρχισιδηρουργοῦ*, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ὁ κ. Βονασέρας ὑπεδύθη τελείως.

Ἡ δεσποινὶς Βερώνη, εὐγενῶς προσενεχθεῖσα νὰ μετάσχῃ τῆς παραστάσεως, ὑπῆρξεν ὡς Κλαίρη ἐπιτυχεστάτη καὶ τὰ λοιπὰ δὲ εὐγενῶς προσενεχθέντα ὑπὸ συναδελφικῆς ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας πρόσωπα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ τοῦ ὅλου ἔργου διεξαγωγήν.

Μετὰ τὸν *Ἀρχισιδηρουργόν*, ὁ κ. Βονασέρας ἀπήγγειλε μετὰ θαυμαστῆς καὶ ἐκτάκτου τελειότητος τὸν ὡραῖον μονόλογον τῆς «*ζωῆς*», προκαλέσας ἄπλετον ἱλαρότητα καὶ πολλὰ χειροκροτήματα καὶ ἐν τέλει ὁ κ. Παντόπουλος μᾶς ἀπεχαιρέτισε μὲ τὸ ἀμίμητον *Βέβαια, βέβαια*. Ὡραῖος ἐκ φυσικῶν ἀνθέων καὶ πολυτίμων ταινιῶν στέφανος προσηνέχθη εἰς τὸν πρωταγωνιστήν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κὰν Π. Λ. **Μερούναν**. — Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν φίλων εἶναι ἡ μόνη καὶ μεγίστη ἱκανοποίησις. —Κὰν Μ. Σ. **Βιέννην**. Ἐλάβετε ζητούμενον βιβλίον; —Δα Π. Ι. Χρ. **Ἀθήνας**. Δὲν ἐνεκρίθη.—Δα Ε. Α. **Τραπεζοῦντα** Εὐγενὴς ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι μου μὲ ἠμπόδισαν νὰ σᾶς ἀπαντήσω μέχρι σήμερον. Δυστυχῶς διὰ τὴν ἐν λόγῳ **πάθησιν** οὐδεμία ὑπάρχει θεραπεία. Ἀπηυθύνθην πρὸς πάσας τὰς συνεργάτιδάς μου ἰατρούς. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα ἀπολεσθέντα ἀπεστάλησαν ἐκ νέου.—Δα Δ. Θ. **Μαυροχώριον**. Εὐγνωμονῶ δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Ἐνεγράφητε εἰς «Οἰκιακήν.» —Κον Δ. Γκ. **Σίφνον**. Ἀναμένομεν ἀποστολὴν καθυστερουμένων.—Κὰν Ἀν. Π. **Βῶλον** Τί γίνεσθε; Σᾶς ἐπεθυμήσαμεν. Ἐπιστολή σας ἀπεστάλη. Δὲν σᾶς ἀπέστειλα ἐπιστολίδα, ἀναμένουσα ὅτι θὰ μᾶς ἔλθητε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. — Κὰν Α. Τ. Β. **Αἰγιαλόν**. Συνδρομήτρια ἐνεγράφη εἰς ἀμφοτέρας. Ἀποστείλατε συνδρομὰς καὶ ὑμῶν καὶ ἐκείνης. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Π. Στ. **Κάϊρον**. Εὐγνωμονῶ διὰ θερμὰ συγχαρητήρια. Ἀντίτιμον συνδρομῶν ἐλήφθη.—Δα Δ. Τ. Κ, Ὡραιότατον ὡς ἡ μεταφράστριά του. Εὐγνωμονῶ δι' ἐπιεικεῖς κρίσεις.—Κὰν Ν. Σ. **Βῶλον**. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Βεβαίως θὰ δεχόμεθα μετάφρασίν σας, ἀρκεῖ νὰ εἶναι σύντομος καὶ σύμφωνος πρὸς τὸ πρόγραμμά μας.—Κὰν Α. Αὐ. **Μίνια**. Φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Κ.Δ. Π. **Σωζούπολιν**. Ὁλόκληρος ὁ Τβριος παρῆλθε καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐφάνη ἐκ μέρους σας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναμείνωμεν περισσότερον. — Κας κ. Α. Π. **Πῶλον**, Ε. Α. Π. καὶ Α. Κ. Λ. **Πάτρας**, Θ. Κ. **Γύθειον**, Α. Ι. Β **Πειραιᾶ**, Β. Β. Β. **Κισσὸν Βῶλου**, Β. Γ. **Θῆβας**. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῶν δυσπεπτικῶν. — Οἱ πάσχοντες ἀπὸ δυσπεψίας καὶ δυσκοιλιότητας ὀφείλουν νὰ ἀποφεύγουν τὴν χρῆσιν ζυμαρικῶν ἢ μακαρονίων κ. ἄ. νὰ μὴ τρώγουν ψύχαν ἄρτου ἐκτὸς ἐὰν εἶναι καψαλισμένη.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κρέας τηγανιτόν. — Κόπτετε τὸ κρέας εἰς λεπτὰς φέτας. Τὸ κτυπᾶτε καλὰ τὸ ἁλατοπιπερόνετε. Κτυπᾶτε ἰδιαιτέρως αὐγὰ καὶ προσθέτετε εἰς αὐτὰ ἀλεύρι φαρίναν. Βουτᾶτε τὸ κρέας εἰς τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχετε ἄφθονον βούτυρον νὰ βράζῃ εἰς τὸ τηγάνι καὶ τηγανίζετε.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Ἡ δεσπινὶς Μάρθα δε Μαϊλλάρ, ἐπανελθοῦσα ἐκ Γαλλίας, ἔνθα εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς μελέτην τῆς κομψοτεχνικῆς ζωγραφικῆς, ἵδρυσεν ἐν τῷ οἴκῳ της ἐργαστήριον, ἔνθα καὶ θὰ δίδῃ μαθήματα ζωγραφικῆς ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, ἐπὶ ὑέλου, μαρμάρου, φωτομικρογραφίας κλπ.

Ἡ δεσπινὶς δε Μαϊλλὰρ θὰ σχηματίσῃ τάξεις, ἐν αἷς ἀπὸ κοινοῦ αἱ μαθήτριαι θὰ διδάσκωνται.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπευθυντέον πρὸς τὴν ἰδίαν, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Βουλῆς, ὁδὸς Ἀνθίμου Γαζῆ ἀρ. 6.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἐπιθυμεῖτε τὰ τέκνα σας εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους νὰ μάθουν ὅ,τι εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον; Ἐπιθυμεῖτε νὰ καταρτισθοῦν ἀκόπως καὶ συντομώτατα διὰ μεθόδου νεωτάτης καὶ πρακτικῆς; Προσλάβετε διδάσκαλον, ἣν σᾶς συνιστῶμεν θερμῶς καὶ ὑπ' εὐθύνην μας. Μιᾶς ὥρας διδασκαλία τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς ταύτης προόδου.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ὅ,τι ἡ παρισινὴ καλλαισθησία καὶ κομψοτεχνία ἐπενόησε δι' ἐξωραϊσμὸν ἡμῶν, τῶν φορεμάτων καὶ τῶν οἰκιῶν μας, ὅ,τι ὁ τελευταῖος συρμὸς θεωρεῖ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς κομψοπρεποῦς γυναικείας καὶ παιδικῆς ἀμφιέσεως εἰς πάντα ἀνεξαρτήτως τὰ εἴδη καὶ διὰ πάντα τὰ βαλάντια, ὁ χθὲς μόλις ἐκ Παρισίων ἐπανελθὼν κ. Ρουσόπουλος ἔφερε διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημά του.

Εἶναι ἀληθὲς μουσεῖον, ἐνῷ τὸ ὡραῖον, στερεὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἐν πᾶσι ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ μυθῶδες καὶ ἀσυγκρίτως εὐθηνόν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ τόσος συρρέει κόσμος καὶ τοιαύτην ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο φήμην.

Ρουσόπουλος καὶ Μεγγιῶρος ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 45.

Κυρία ἐγγράμματος μεσήλιξ ζητεῖ οἰκογένειαν ἐν ᾗ νὰ ἐκπαιδεύῃ μικρά, ἀναλαμβάνουσα ἐντυτῷ καὶ τὴν ῥαπτικὴν ἐργασίαν τῆς οἰκογενείας.

ΕΤΑΡΙΑ
ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ--ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΙ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΔΡΟΜΟΛΟΓ. ΙΣΧΥΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 18893

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athénesà Phalère Ἀκαδημία		Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes	
Π.Μ.	1.20	Π.Μ.	1.20
Π. Φ. 6.—	2.—	—	2.—
6 40	2.40	6.40	2.40
7.20	3.20	7.20	3 20
8.—	4 —	8 —	4.—
8.40	4.40	8 40	4.40
9.20	5 20	9.20	5.20
10.—	6.—	0.—	6.—
10 40	6 40	10.40	6.40
11 20	7.20	11.20	7.20
12.—	8.—	12.—	8.—
Μ Μ.	8.40	Μ.Μ.	8 40
12.40	—	12.40	9.20

ΑΥΓΑ, ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ προγευματίζωσι παρὰ τῷ κ. **Γιανέτσῳ**, οὗτος ἐπρομηθεύθη ὠὰ φρεσκότατα καὶ μέλι γνήσιον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξ οὗ πωλεῖ καὶ εἰς οἰκογενείας προς 2 δρ. τὴν ὀκάν. Διὰ τοῦ αὐτοῦ εὐωδεστάτου μέλιτος κατασκευάζει καὶ ἀντὶ ἄλλου γλυκίσματος τὸ ἐθνικώτατον τῶν γλυκισμάτων **μας** ἀφοπλάστους λουκουμάδες ἐκ ριζαλεύρου. Αἱ τιμαὶ δ' αὐτῶν τῶν ὡραίων προϊόντων τοῦ κ. **Γιανέτσῳ** μετριώταται. Διὰ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμὰς ἰδιαιτέρως.

Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 5.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΑΜΑΛΙΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗ

Μεταφέρεται ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ὀλίγον ἄνωθεν τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, πάροδος Ἑρμοῦ, πλησίον καταστήματος Κατελούζου καὶ παραπλεύρως ξενοδοχείου ἡ «Ἑπτάνησος» ὁδὸς Φωκίονος ἀριθ. 13.

Ἕνεκεν ὑποτιμήσεως τοῦ ἐνοικίου ἐκπίπτω τὴν ἐργασίαν ἑκάστου θορέματος κατὰ ὀκτὼ (8) δραχμάς, ἤτοι ἀντὶ δρ. 25 εἰς δραχμὰς 18 ὁμοῦ μὲ τὰ ἔξοδα· ὑπόσχομαι τὴν τελείαν ἐφαρμογήν.

ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιὰκ τῶν ἐν Πειραιεῖ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναβληθῶν, βραβείων, καὶ ἀσήμων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχίγγυα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετὴς ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1895, 1889, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΑΜΙΟΥ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Ἀπαστράπτουν τὰ ὑέλώματα τοῦ καταστήματος τούτου ἀπὸ θαυμασίους ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους εἰς συμπλέγματα τελείας τέχνης, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Σάμιος ἔφερεν ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ περιοδείας του, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς πολυπληθεῖς παραγγελίας μελλονύμφων, οἵτινες καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς αὐτὸν ἀνέθηκαν τὴν λεπτὴν ἐντολὴν τῆς ἐκλογῆς τῶν πολυτίμων νυμφικῶν δώρων καὶ τῶν οἰκιακῶν ἐξ ἀργύρου καὶ λοιπῶν μετάλλων συσκευῶν τραπέζης καὶ ἐξ ἰδίας πείρας ἐκτιμήσασαι τὴν εὐθύτητα καὶ ἐντιμότητα τοῦ κ. Σαμίου συνιστῶμεν θερμῶς τὸν πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας μας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ κατάστημά του καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ πᾶσαν παραγγελίαν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ γνωστὸς καὶ διεθνῆ ἀποκτήσας φήμην διὰ τὴν μοναδικὴν κομψόνητα καὶ στερεότητα τῶν ὑποδημάτων κ. Τσάμης γνωρίζει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του, ὅτι κατήρτισεν ἐν τῷ καταστήματί του ἴδιον κομψότατον διαμέρισμα, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν συνήθειαν τῆς ἐν τῷ καταστήματι μεταβάσεως τῶν πελατίδων καὶ πελατῶν του πρὸς λῆψιν μέτρων.

Τοῦτο δὲ διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα καὶ τὰς ὁδηγίας τῶν πολυπληθῶν πελατίδων καὶ ἀνταποκρίνηται μετὰ πάσης ἐντελείας εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθῆς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

Ὁ δεδοκιμασμένος χορδιστὴς κλειδοκυβάλου κ. Παν. Δασκαλόπουλος χορδίζει καὶ ἐπιδιορθώνει ἐντελῶς Πιάνα. Διεύθυνσις ὁδὸς Πετράκη ἀριθ. 23 ὄπισθεν Μητροπόλεως καὶ Πιλοπολείου Κατσίμπαλη.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ναδίνη ἀφ' ἑνὸς ἔκαμνε συχνὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς γειτονικὰς ἐπαύλεις διοργανοῦσα χοροὺς καὶ ἄλλας διασκεδάσεις μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν καὶ κατόπιν, κατὰ τὸ φθινόπορον, ἡ τῆς θήρας.

Ὁ κ. Δε Ροσεμπὲλ διήρχετο τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖον του, προφασιζόμενος ὅτι εἰργάζετο, πράγματι ὅμως κοιμώμενος.

Ἡ Συβίλλη καὶ ἡ Φρὰνς ἤρχισαν ἐκ νέου τοὺς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ κτήματος ἢ κατὰ μῆκος τῆς ἐρημικῆς ἀκτῆς μονήρεις περιπάτους των, πρὸς οὓς ἰδιαιτέραν ἔτρεφον πάντοτε κλίσιν, ἐν ᾧ ἡ Θηρεσία ὁτὲ μὲν ἔφιππος, ὁτὲ δὲ πεζῇ ἐξηκολούθει μόνη τὰς ἀνὰ τὰ περίχωρα ἐκδρομάς της.

Πρωΐαν τινὰ εἶχεν ἀναχωρήσει λίαν πρωὶ ἔφιππος. Ὁ ἵππος της ἐκάλπαζε δρομαίως. Μεθυσθεῖσα ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα ἀφ' ἑνὸς, ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστον ἀφ' ἑτέρου ἐλευθερίαν, ἧς ἀπήλαυεν ἀφῆκε τὸ ζῶον νὰ τὴν ὁδηγῇ οὐδεμιᾶς ἀξιοῦσα προσοχῆς τοὺς δρόμους, δι' ὧν διήρχετο.

Μετὰ παρέλευσιν ὡρῶν τινων ἀποκαμωμένη, ἐκ τοῦ ζωηροῦ καλπασμοῦ ἐπέστρεφεν μετριάσασα τὸν δρόμον τοῦ ἵππου, ἀφεῖσα χαλαρὸν τὸν χαλινὸν καὶ βεβυθισμένη εἰς εἰδός τι νάρκης.

Αἴφνης εἰς τὴν καμπὴν ἀτραποῦ τινος εὑρέθη ἀπέναντι νέου ἀνδρὸς ἀγνώστου αὐτῇ. Εἰκοσιπενταετὴς περίπου, λεπτός, ὑψηλός, εὐθυτενής, φέρων ἐνδυμασίαν χρώματος βαθέως κυανοῦ μετὰ λευκοῦ μεταξίνου λαιμοδέτου ἀφελῶς δεδεμένου καὶ ψιαθίνου πίλου σκιάζοντος πλήρεις εὐθύτητος καὶ νοημοσύνης ὀφθαλμούς, ἐν ᾧ ὡραία μεταξοειδὴς γενειὰς ἐπλαισίου συμπαθέστατον πρόσωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ἀνεγινώσκετο ποιά τις ἔκφρασις ψυχρότητος, τοιοῦτος ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ Θηρεσία εἶχεν ἐνώπιόν της.

Ὅτι δὲν ἦτο κάτοικος τῶν περιχώρων εἶχε πλήρη βεβαιότητα, διότι ἐκείνη ἥτις τοὺς πάντας ἐγνώριζε καὶ ἅπαξ μόνον ἐὰν συνήντα αὐτὸν δὲν ἤθελε λησμονήσει τὴν ὑπερήφανον στάσιν του, τὸ ἐξόχως διακεκριμένον ἐξωτερικόν του. Ἐπὶ τῇ θέᾳ της ὁ ξένος ἀπεκαλύφθη.

Αὕτη τὸν παρετήρησεν ἐπενῶ, ἐκεῖνος οὐδόλως ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τῷ βλέμματι τοῦ νεανίου ὑπῆρχε μεγάλη δόσις ἐξυδερκείας καὶ γλυκύτητος ἐνταυτῷ, μόλις ἡ Θηρεσία τὸ ἀντίκρυσεν ἠσθάνθη συγκίνησιν ἀσυνήθη καταλαμβάνουσαν αὐτήν, δύναμίς τις σχεδὸν ἀκαταμάχητος τὴν εἵλκυσε πρὸς τὸν ἄγνωστον

— Στοιχηματίζω ὅτι ἐχάσατε τὸν δρόμον σας, εἶπεν αὐτῷ μετὰ προθυμίας ὅλως αὐθορμήτου Δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ κατά τι χρήσιμος. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὰ μέρη αὐτά, διότι ἐδῶ ἐμεγάλωσα.

Ἐκεῖνος πρὸ πάσης ἀπαντήσεως ἔκαμεν αὐτῇ βαθυτάτην ὑπόκλισιν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ δεσποινίς, ἀπήντησεν, πράγματι ἐπὶ ὥραν πολλὴν στρέφομαι περὶξ αὐτῶν ἐδῶ τῶν λιβαδίων καὶ τῇ ἀληθείᾳ μεγάλως ἀδημονῶ διὰ τὴν ἀδεξιότητά μου.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος διευθύνεσθε;

— Εἰς τὸ Ροσεμπέλ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Θηρεσία καταστᾶσα καταπόρφυρος παρετήρησε τὸν ξένον μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς. Ἀλλὰ ταχέως συνελθοῦσα καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν μετά τινος πονηρίας.

— Στρέφετε ἀκριβῶς τὰ νῶτα εἰς τὸ Ροσεμπέλ, Κύριε, τῷ εἶπε καὶ ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ φθάσετε ἐγκαίρως διὰ τὸ πρόγευμα ἀνάγκη πᾶσα νὰ ταχύνετε τὸ βῆμα, ἐπειδὴ ἔχετε νὰ κάμετε ἀρκετὸν ἀκόμη δρόμον. Ἐὰν μὲ δέχεσθε ὡς ὁδηγόν σας θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ ἀπὸ μονοπάτια, δι' ὧν συντομεύεται ἡ ὁδὸς καὶ οὕτω θὰ σᾶς κάμω νὰ κερδίσετε ἀρκετὴν ὥραν.

Τοσαύτη εὐγένεια καὶ καλοκἀγαθία τὸν εἶχον παραζαλίσει. Ἐξαισίως ὡραία κόρη, ἥτις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας της ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνικὴν τάξιν τῷ ἐπρότεινε, μόλις τὸν εἶδε, νὰ γίνῃ ὁδηγός του, τὸ τοιοῦτον τὸν ἔθετεν εἰς κάποιαν ἀμηχανίαν.

Ἡ Θηρεσία ηὐχαριστήθη ἐννοήσασα τὸ αἴτιον τοῦ δισταγμοῦ του.

— Δεχθῆτε, κύριε, εἶπεν αὐτῷ ἄνευ δισταγμοῦ ἢ ἀνησυχίας τινός. Τὸ Ροσεμπὲλ εἶναι κτῆμα τοῦ πατρός μου καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ δὲν θὰ μοὶ προξενήσητε καμμίαν ἐνόχλησιν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ηὔξησαν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀμηχανίαν τοῦ νέου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀρνηθῇ τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ὄπισθεν τοῦ ἵππου.

(Ἀκολουθεῖ).